

[Alfred Jensen.]

for unge og gamle, samme løn for mand og kvinde, samme løn for ugifte og gifte. Man motiverer ydelsen af dette tillæg bl. a. med, at det skorter på tilgang ved rekrutteringen til tjenestemandstillinger. Hvis denne motivering skal tages alvorligt, bliver det nødvendigt, at man sletter det skel, der er sat mellem de ugifte under 40 år og dem, der er over 40. Hvis man endelig vil anlægge den betragtning, at det er udgifterne, behovet så at sige, der skal være afgørende, hvem kan så forøvrigt afgøre, om ugifte under 40 år har et mindre behov end de, der har passeret 40 års aldersgrænsen? Jeg tror, man bliver nødt til at opgive et forsvar herfor og indrømme det rimelige i, at man i denne omgang når frem til at give et ensartet tillæg.

Jeg har allerede berørt de samgiftes reguleringstillæg og skal blot tilføje, at jeg mener, de også bør have fuldt reguleringstillæg hver for sig.

I lovforslagets bestemmelser om tillægget til pensionisterne forekommer der mig også at være en urimelighed. Andre ordførere har påtalt dette, og jeg kan understrege, hvad der her er sagt, at det er et brud på traditionen, et brud, som man ikke kan være bekendt. Jeg forstår jo nok, at den ulighed mellem tjenestemændenes og det private erhvervslivs lønninger, som der henvises til, ikke gør sig gældende for pensionisterne — de føler sig så sandelig ikke tiltrukket af aldersrenteordningen, og det er måske derfor de kun skal have halvt tillæg.

Jeg henstiller, at man tager disse mine synspunkter under overvejelse, når forslaget kommer til behandling i et udvalg, og jeg vil i særdeleshed henstille til partierne, at de overvejer spørgsmålet om tillæggets størrelse. Husk engang på, at Københavns kommunes tjenestemandrepræsentanter, efter at dette forslag er offentliggjort i pressen og lagt på rigsdagens bord, har henvendt sig til magistraten om at få et tillæg svarende til 6 portioner. Det siger os dog, at der ikke i tjenestemandskredse er den samme tilfredshed med dette tillæg, som finansministeren giver udtryk for. Man har altså stadigvæk hos tjenestemændene forhåbninger om, at tillægget bliver større. Lad os ikke skuffe dem! Skulle man ikke tage hensyn til, hvad jeg her har sagt, agter jeg på mit partis

vegne at stille ændringsforslag desangående til sagens anden behandling.

Evald Christensen: Min gruppe kan gå med til, at tjenestemændene får dette løntillæg. Der kan til fordel herfor anføres forskelligt. Jeg vil først nævne dette, at funktionærklassernes gennemsnitlige lønstigning andrager 74 pct., men embedsklassernes kun 50 pct. Det er jo dog en forskel, som det er værd at lægge mærke til. Dermed mener jeg slet ikke, at funktionærerne får for meget; jeg vil dermed kun vise uligheden mellem de to grupper. Jeg vil egentlig hellere sige det sådan, at selv funktionærerne med det betydeligt højere procenttal også får for lidt, når hensyn tages til virkeligheden, og virkeligheden er jo alle tings prøve.

Virkelighedens prøvesten skulle jo her meget mere være et leveomkostningsindeks end pristallet. Der er forskelligt, som der ikke er taget tilstrækkeligt hensyn til, når man tænker på, hvad der er sket fra 1946 indtil nu — og forresten forud for den tid —, f. eks. har man ikke registreret kvalitetsforringelserne, ligesom der heller ikke tages hensyn til lavere og højere avancer hos købmændene.

Jeg kunne have lyst til at spørge: er pristallet ikke til for at udtrykke, hvorledes dagliglivets fornødenheder svinger i pris, og ikke for at danne skel mellem varer, der har fri prisdannelse, og varer, hvis pris skal holdes nede? Pristallet skulle jo ganske simpelt vise, hvad det i dag og i morgen, altså til de forskellige tider, koster for en familie, skal vi sige fra det jævne lag, altså en slags gennemsnitsfamilie, at leve, og her vil jeg mene, at et sådant leveomkostningsindeks ville være meget bedre at følge end pristallet.

Det beløb, som er anført i nationalbudgettet som norm for, hvad en familie skal leve af, de 5 412 kr., slår ikke så nær til, efter hvad der iøvrigt er opstillet i nationalbudgettet; det vil gå meget højere op. Vi forstår derfor, at der må komme skævheder i udregningerne. Jeg vil håbe, at vi kan få dette spørgsmål frem også i udvalget, men jeg vil iøvrigt henstille til den højtærede finansminister, om man ikke kunne udføre beregningerne efter et sådant leveomkostningsindeks i stedet for efter pristallet. Mennesker, der skal købe hver bid, de skal spise, og hver ting, de skal bruge, har — efter alt det, vi her har set i nationalbudgettet — trang